

Z cizích revuí.

Revue de cavalerie, roč. 41 (1931), březen—duben.

La cavalerie des grandes unités tactiques. Les groupes de reconnaissance.

Autor poukazuje na to, že v názorech na použití přezvědých oddílů pěší divise a přezvědých oddílů armádních sborů není jednotnosti. Převládá tu snaha v teorii hledati rozdíl v jejich úkolech a upotřebení, ačkoliv obojí je vázáno společnými zásadami. V studii, která má býti výkladem ustanovení předpisu, obírá se hlavně operacemi před bitvou, předpokládaje, že jednotky, o něž jde, mají před sebou volný prostor nebo jsou na křídle.

Velení vyžaduje mít co nejdříve přezkoušený dotyk. Velitel divise neb arm. sboru musí se starat o to, aby splnil svůj úkol, aby vedl úsili tam, kam mu bylo nařízeno, aby postupoval rychle, těžil z cest, aby mohl provésti vhodný manévry, aby mohl proti nepříteli stavějícímu se v cestu rozvinout své prostředky rychle a včas a vedl shromážděné síly proti jeho slabinám, při čemž vždy hledá možnost napadnout jej v boku.

Proto musí velitel velké jednotky mít co nejdříve zprávy o nepříteli. Potřebuje jich proto, aby se rozhodl, jak chce úkol provést, a zavčas učinil vhodná opatření. Především, kdy zaháji přibližování, potom uskupit své jednotky k hlavnímu náporu s těžištěm na určitém směru, vyjádřeném i uskupením dělostřelectva.

K zjednání zpráv má letectvo, zpravodajské orgány armády a vlastní, jež všechny neskýtají záruky nepřetržité činnosti. Ta vyžaduje použití jezdeckta. Hodnotné zprávy se získávají vyprovokováním reakce, tedy zjednáním dotyku s nepřitelem a jeho přezkoušením i na několika místech, aby byla poznána i síla, uskupení event. i křídlo. Tím může být divise ušetřena i zahajovacích bojů, které trišti její sílu před provedením hlavního úkolu, a zmírňuje se nebezpečí vnučeného střetného boje.

Vzdálenost, na kterou musí být tento dotyk zjednan, musí být taková, aby velitel měl čas volně disponovat. To by bylo teoreticky na vzdálenost dostřelu nepřátelského dělostřelectva 10—12 km.

Pročítáním doby potřebné k přezkoušení dotyku akcí jezdecké neb cyklistické eskadrony, k dodání zpráv a k vydání rozkazů pro akce, které jsou následkem získaných zpráv, přicházíme k závěru, že tato vzdálenost nestačí a že je nutno počítat nejméně se vzdáleností 20 km. Pohybuje-li se jezdeckto pěší divise metodicky na 4—5 km před pěší divisi, jde tato divise vstříc překvapení. Blizký průzkum pro potřebu předvojů nebo bočných vojů mohou obstarat plukovní jízdní patrači.

Jak má být organisováno vyhledávání zpráv, ukazuje na schematických příkladech. Armádní sbor na křídle o dvou neb o třech divisích, postupující proti nepříteli a kryt daleko vpředu armádním jezdectvem, vyšle své přezvědné oddíly jednak k navázání styku s armádním jezdectvem, jednak do boku. Před frontou vyšších jednotek prvního sledu postupují divisní přezvědné oddíly, někdy i podřízené veliteli předvoje, což je velmi nevýhodné, neboť jejich postup se stává příliš metodický v intencích velitele předvoje, ba přejde někdy až v úkol plukovních patračů. Ježto však mají být 8—10 km vpředu, ocitají se v blízkosti přezvědných oddílů armádního sboru. Proč by tedy nemohly pracovat společně, aby nebyly za sebou dva sledy jezdeckta, každý s jiným velitelem?

Včleněný armádní sbor může bez obtíží vyslati všechny přezvědné oddíly sloučené nebo zesílené částmi pěchoty na autech na jednodenní pochod před sebe, čímž získá možnost přezkoušet dotyk.

Jestliže na počátku operují divise prvního sledu na širší frontě, nestačí síly přezvědného oddílu armádního sboru k zjednání a přezkoušení dotyku. Potom jistě bude výhodné, aby přezvědné oddíly jak armádního sboru, tak i divisní byly vyslány vpřed, aby každému byla svěřena některá z postupových os se stejným úkolem. Mohou být potom všechny podřízeny veliteli armádního sboru nebo velitelům divisi. Dodat hlášení v průpisech pro všechna místa není nijak obtížné.

Jako historický příklad uvádí tu článek z Revue de Cavalerie z 1930 „La cavalerie française à la veille de la bataille des Ardennes“.

V další části pojednává o tom, jak jednájí přezvědné oddíly. Především je nutno vymezit jim přesně úkol stanovením směrů pro postup, cílů a určením, jaké zprávy mají dodat z každého z nich, kdy a kam, neboť je nutné, aby vyšší jednotky měly je včas; jak se mají zachovat při srážce s nepřítelem, zda útočit či vést boj na zhrzenou.

K provedení úkolu musí dostat potřebné prostředky, mají-li mít schopnost dotyk přezkoušet. Proto je nutno dát jim obrněné automobily nebo útočné vozy, částice dělostřelctva (četu, baterii), někdy i pěchotu na autech (nejvýše prapor) a zajistit předem součinnost s letectvem. Tyto posilové prostředky nutno vzít z pěší divise vzhledem na nynější organisaci.

Přezvědné oddíly postupují z jednoho cíle na druhý, při čemž autor zamítá způsob vysílání hlídek schematicky rozdělených v celé šířce pásma, každých 4, 5, 6 km se rozjíždějících, aby se potom sjely a znovu byly vyslány jiné hlídky, neboť tím způsobem klesne rychlost jezdeckta na 1 až 2 km za hodinu a celá eskadrona je brzy vyčerpana.

Doporučuje členit oddíl v průzkumný sled tvořený několika jezdeckými četami, jež postupují po silnicích majíce před sebou malé hlídky na 8—10 km. Čety mohou být i ve skupinách (2—3) na důležitém směru. Prostor není sice zatažen v celé šířce a lehké části nepřátelské mohou mezerami proniknout, což není závadou, neboť předvoje následujících vojsk se samy také zajišťují. Na malou vzdálenost za průzkumným sledem následuje bojový sled složený ze zbývajících prostředků, třebas i posilových s velitelem oddílu.

Průzkumný sled, který vešel v dotyk s nepřítelem, může ihned částí sil poutat nepřítele a zahájit obchvatný manévř. Není-li možný, provede velitel celku se všemi prostředky výpad na vhodném místě, nejlépe do boku, aby vyprovokoval reakci u nepřítele. Zdaří-li se zdolat nepřítele, pokračuje v svém úkolu, ztroskotá-li se akce, jedná ve smyslu úkolu, který mu předpisuje činnost při srážce.

Nestřetnou-li se přezvědné oddily s nepřítelem, kryjí na konci dne zaujetí předních stráží. Mohou zůstat buď na místě (pravidelně) nebo nocují za předními strážemi (výjimečně).

Požadovat od přezvědných oddílů přezkoušení dotyku má vždy za následek značné ztráty. Ty jsou však vyváženy tím, že velká jednotka jde do boje za vhodných podmínek, bez překvapení. Mimo to nebudou případy tohoto použití ve válce příliš časté. Pro tyto úkoly nutno v budoucnu pamatovat i na vhodnou organizaci.

V bitvě budou přezvědné oddily velkých jednotek v záloze, a jakmile si odpočínuly, budou pohotově. Když se bitva vyvíjí úspěšně, budou přiblíženy, aby mohly vyrazit k využití úspěchu a přešly k pronásledování, jakmile je terén volný. Za ústupu jsou součástí zadního voje.

Les associations de cavaliers en Allemagne.

Chef d'escadrons Chailly popisuje vznik, účel jezdeckých svazů a jejich organizaci v Německu a dospívá k závěru, že tato instituce je velmi prospěšná, umožňuje rozmnožit v krátkém čase v čas války jezdectvo jak vycvičenými koňmi, tak i jezdci, kterých lze použít v rámci organických jednotek nynější armády.

Etude sur l'observation et l'instruction des observateurs.

Capitaine Dalmay de la Garennie pojednává o organizaci pozorování a výcviku pozorovatelů a navrhuje program výcviku obsahujících jednak průpravu zacházení s prostředky, cvičení písemná a cvičení v terénu. Opírá se o ustanovení předpisu: *Instruction sur l'observation* (1922) a o příslušná ustanovení předpisů pro pěchotu a jezdectvo.

Dressage et monte à l'obstacle du cheval de concours.

Capitaine Fréminville pojednává podle osobních zkušeností o přípravě koně pro závody v dresuře a skákání. Ilustroval capitaine d'Halewyn. První část pojednává o výběru koně.

Les performances de nos chevaux de cavalerie aux manoeuvres de 1930.

Překlad článku německého generála v. Posecka, uveřejněného v časopisech Sankt Georg z 2. prosince 1930 a *Militär-Wochenblatt* z 4. prosince 1930, pojednávající o německých jezdeckých manévrech v roce 1930.

Franchissement des cours d'eau par la cavalerie allemande.

Capitain de Lassus pojednává o cvičeních v německé armádě v překonávání vodních toků a uvádí příklady přeplavání Wesery a Labe v létě 1928.

La fin de l'escadron de Gironde.

Vylíčená činnost eskadrony v konečné fázi nájezdu 5. jezdecké divise 9. a 10. září 1914.

L'entraînement des chevaux quatorzè siècles avant Jésus-Christ.

Profesor Hrozný předložil loni francouzské akademii pojednání o výcviku koní z doby čtrnáct set let před naším letopočtem, z něhož je vidět, že není velkého rozdílu mezi tehdejší a dnešní metodou.

Pojednání je překladem čtyř tabulek nalezených u Boghazkeni, jejichž text v 900 řádcích hititštiny je vlastně celou příručkou pro výcvik koní. Autorem je vrchní štolba Kikkulis a praděpodobně psal je za krále Suppiluliumase. Pátá z tabulek se nedochovala.

Dílo je rozvrženo v tři části. První pojednává o přípravě koně pro výcvik, druhá o výcviku v klusu a třetí o výcviku ve cvalu. Úplná doba vycviková, pokud

je z uchovaného textu patrné, trvala 180 dní. Popisuje přesně každý krok, odpočinek, každé krmení a jeho složení, napájení, koupání atd., což svědčí o důmyslné metodě.

Mitani a Hetiti chovali své koně ve stájích, kde byli uvázáni ke kolíkům. Na jaře a v létě je vyháněli na pastvu. Krmili je ječmenem, ovsem, travou a na noc i senem, po koupání vařeným ječmenem. Jako dnes byla tato krmiva míchána s řezanou slámou. Často koně koupali v řece i v noci. Užívali jich hlavně jako spřežení do válečných vozů.

Výcvik pro tento účel byl započat na jaře. Po zkušebním běhu byl započat soustavný výcvik při přísné dietě. Aby nežrali stelivo, dostali koš a čtvrtý den počali cválat pro vsazení do dechu — na 16 km — pak dostali vědro slané vody a mláta pro průjem. Účelem bylo odtučnění; něco podobného se dělá v Anglii za týmž účelem s aloem. Potom byli denně koupáni. V dalších dnech po oslabení byli šetřeni, vyslání na pastvu na 16 dní. Jedenadvacátý den trainingu začali znovu postupně běhat, napřed bez vozů, později s vozíky na krátké vzdálenosti, při čemž byla přísně zachovávána dieta zostřená někdy i úplným postem.

Text vykládá metodu výcviku v klusu asi týmž způsobem, jako se děje dnes. Často běhali koně i v noci, čímž se vysvětluje zvyk Mitani a Hetiti útočiti na nepřitele v noci.

Dále jedná o výcviku ve cvalu a z používaného systému je vidět, že je to výsledek staletých zkušeností.

Je nutno předpokládat, že tento systém byl již tehdy úplně propracován, když Hetiti na svých bojových vozech vnikli kolem roku 2000 před Kristem do zadní Asie, a je nutno klásti začátky těchto zkušeností ještě o tisíc let dopředu.

Koně neužívali jen v boji, nýbrž i na lovu a při závodech.

Militär-Wochenblatt, roč. 115, čís. 33, sl. 1282 přináší článek „Zusammenwirken von Panzerkraftwagen mit Kavallerie“, v kterém autor poukazuje na nutnost a způsob spolupráce jezdeckta a obrněných automobilů, opíraje se o ustanovení anglického předpisu.

Oboje zbraně mají různé vlastnosti, ale přes to dostávají jednotný úkol. Jejich spolupráce musí být řízena tak, aby jeden prostředek nebyl závislý na druhém, nýbrž aby se navzájem doplňovaly. Nemohou tedy trvale působit společně stejným způsobem, nýbrž je třeba nasadit každou zbraň podle její zvláštnosti. Obrněné automobily nebudou na př. při útoku jezdeckta útočit s ním čelně, nýbrž budou působit do boku. Podobně i při ústupu. Při využití úspěchu a pronásledování mohou využít své rychlosti a napadat nepřitele v boku i v týlu, přehrazovat mu cestu.

Naopak zase nesmějí býti samostatné úkoly obrněných aut voleny tak, aby spojení s jezdecktem bylo ztraceno a nepřítel jim znemožnil návrat. Vzájemné spojení mezi nimi musí být vždy zajištěno.

„Kritische Betrachtungen zur Verwendung des H. K. K. II. gegen die Belgische Armee“. Autor Rittmeister Crisolti pojednává o nasazení II. jezdeckého sboru v operacích na počátku války 1914 proti Lutychu. Bere v ochranu velitele 9. jezdecké divise, kterému oficiální Reichsarchivwerk, I. díl, str. 111 klade za vinu, že považoval přechod přes řeku Maas (Mósu) mezi Lutychem a Huy za nemožný bez posilových prostředků. Poukazuje na obtíže, které měla jezdecká divise Garnierova s přechodem u Visé přes to, že byla zesílena pěchotou, kde si jen přechod přezvědých eskadron vyžádal doby 9½ hodiny, a je toho názoru, že i 9. jezdecká divise měla býti podporována pěchotou.

Považuje za účelnější, kdyby byl celý jezdecký sbor Marwitzův (2., 4. a 9. jezdecké divise) vzhledem k dalším úkolům přešel ať severně nebo jižně od Lutychu

přes Maas (Mósu), neboť by byl býval mohl vyjasnit dříve situaci belgické armády zařizující se k obraně na řece Gete než postupem ve dvou skupinách, tak jak byl uskutečněn.

Také podřízení jezdeckého sboru armádě nepovažuje za účelné, neboť tím byl brzděn v provádění hlavního úkolu, který nutno viděti v obchatném manévru.

Militär-Wochenblatt roč. 115 (1930/31).

Číslo 36., sl. 1403 má článek „Divisions-Kavallerie im englischen Heere“, v němž autor poukazuje na ustanovení 2. dílu anglického Cvičebního řádu a dospívá k závěru, že předpis klade pro divisní jezdectvo větší důraz na zajištění než na vyhledávání zpráv.

V čísle 37., sl. 1443 je znovu článek navazující na předchozí čl. o SPO.: „Die Aufklärungsabteilung einer Infanterie-Division“. Autor je celkem opačného názoru než dřívejší. Hlavní úkol vidí ve vyhledávání zpráv pro velitele divise. Prostředkem je zde jezdecká hlídka, která není k tomu, aby bojovala, vyjma případy nenadálého střetnutí, kdy použije šavle, ale jejím úkolem je vidět a hlásit. Pro boj, kterým by zjednal velitel potřebné zprávy, rozhodne se jen tenkrát, když jeho hlídky jsou zastaveny, nemohou pronikat a když našel vhodné místo k provedení útoku. Nepodaří-li se mu proniknout, stojí před odporem, na který bude útočit celá divise.

Je nevhodné dávat přezvědnému oddílu takové úkoly, v kterých je boj prvním požadavkem, neboť k těmto úkolům není určen. Je nutno uvážit, jak těžko budou nahrazeny ztráty vycvičených jezdců. Mají-li takovéto úkoly být řešeny zvláštním oddílem, bude musit jej divise zvlášť sestavit ze svých prostředků, ale divisní přezvědný oddíl nemá v něm co dělat; zůstane vždy orgánem velitele divise, který sám řídí jeho činnost.

Číslo 38, sl. 1480 přináší poznámky k novému vydání předpisu „Reitvorschrift z r. 1912, které vyšlo v roce 1926. Autor je toho názoru, že předpis nepřinesl žádoucího zjednodušení při výcviku v jízdě koňmo, jak to vyžaduje nové použití jezdectva, nýbrž zůstává na starém stanovisku, které označuje jezdectvo spíše jako školu jezdeckého umění a ne zbran.

Dnešní jezdectvo nepotřebuje dokonalého jízdařenského jezdce s koněm vyškolěným pro boj šavlí, nýbrž jezdce, který jistě a rychle jede terénem s koněm do té míry vycvičeným, aby ho bylo lze i samostatně použít. Tomuto požadavku má vyhovovat i předpis. Nynější předpis se hodí pro jezdecké učiliště, ale pro vojska nutno vypracovati nový, kterým by se po vyzkoušení řídila. Co asi bude třeba měnit nebo odstranit, uvádí se svými důvody.

V čísle 40, sl. 1565 polemizuje generál m. sl. von Monteton s autorem předchozího článku a snaží se dokázat, že všechno, co navrhuje zrušit a odstranit z předpisu, je velmi dobré. Jak vidět: stará škola proti nové.

Číslo 40, sl. 1558 a 41, sl. 1595 v článku „Die neuzeitliche Infanteriedivision vom Standpunkte ihrer Kavallerie“ nadp. m. sl. v. Coerper pokračuje v diskusích o vybavení pěší divise smíšeným přezvědným oddílem, pro který používá název lehký pluk a o vybavení pěších pluků jízdními patrači. Důvody hledá jednak v úlohách jezdectva v rámci pěší divise, jednak ve vlivu motorisace na vedení boje, při čemž přihlíží k skutečné dnešní situaci, kdy nelze o úplné motorisaci některé zbraně vůbec mluvit. Motor považuje za prostředek, který zbraně doplňuje, má vliv na jejich taktiku, ale nemůže je nahradit.

Pro hlavní úkoly jezdectva pěší divise — přezvědy a zajištění — považuje dnešní oddíl složený z velitelství, dvou eskadron, čtyř těžkých kulometů, čtyř děl, spojovací čtyř, čtyř obrněných automobilů a cyklistické eskadrony za nedostatečný, a

to proto, že pásmo činnosti pěší divise se značně rozšířilo vlivem zvětšení působnosti nepřátelské a zvýšením bojové síly. Divise musí se za postupu členit do hloubky i do šířky jako předválečný armádní sbor, aby unikla spíše zásahům dalekosného dělostřelectva a letectva. Bude tudíž úkolem jezdeckta pěší divise vyhledávat zprávy ve značné šířce, k čemuž spotřebuje většinu svých prostředků a pro úkoly zajišťovací, vzhledem k rozsáhlosti prostoru, nebude mít dostatek sil.

Mimo to přezvědnému oddílu pěší divise velmi často, skoro zpravidla, případně úkol vyhledávání zpráv daleko před vlastní jednotkou, neboť lze předvídati použití vyšších jezdeckých jednotek na křídlech jako manévrovacích částí. Proto je nutno, aby byly jednotlivým pěším plukům přiděleny čtyři jezdeckta, které by převzaly úkol vyhledávání zpráv k bezprostřednímu zajištění jednotlivých proudů.

Úkoly jezdeckta před frontou vlastních sil dělí ve dvě skupiny, a to na úkoly přezvědné, t. j. získat zprávy a zaručit jejich dodání, při čemž boj je jedním z prostředků, jež slouží k zjednání zpráv a přispívá k zajištění. Druhá skupina jsou úkoly bojové k získání vhodných podmínek pro zasazení následujících vojsk. Přezvědný oddíl je především orgánem pro vyhledávání zpráv. Vybavení bojovými prostředky značné palebné síly svádí však k tomu, že často dostává i úkoly bojové. Oba úkoly nemůže však najednou plnit, ježto prostředky k tomu nestačí. Je neúčelnější ponechat mu skupinu úkolů přezvědných a pro úkoly bojové mít zvláštní oddíl, který nelze formovat odnětím nějakých částí pěším plukům, nýbrž nutno postavit nově v rámci divise. Co do síly má mít hodnotu zesíleného praporu, velitelství, 3 roty a jednu kulometnou rotu, spojovací četou, děla. Oba oddíly mohou se doplňovat navzájem při plnění svých úkolů, jak při vyhledávání zpráv, zajištění, tak při využití úspěchu a pronásledování.

Pokud jde o vnitřní složení, považuje za účelnou součinnost obrněných vozů a cyklistů s jezdecktvem. Cyklisty nelze prozatím nahradit motorisovanou jednotkou, protože doprava na nákladních automobilech před frontou je nemožná. Dát jim tolik obrněných vozidel nutných k převozu bylo by nehospodárné, neboť jde o krátké vzdálenosti.

Z těchto důvodů je výhodné mít nový oddíl pro bojové úkoly jako cyklistický prapor, z něhož by jen část (rota) mohla být přepravována na pancéřových vozidlech, sloužících jen dopravě a ne k průzkumům.

V čísle 41, sl. 1599 uveřejněný článek „Reitdienst bei der Truppe“ je pokračováním v diskusi o zjednodušení výcviku v jízdě na koni a nutných změnách, jež z toho vyplývají, v nynějším předpise. Autor souhlasí s vývody uveřejněnými v čísle 38.

Militär-Wochenblatt, čís. 45 (1931), roč. 115 přináší v článku: Brauchen wir eine Truppen-Reitvorschrift? názor generála Posecka k diskusím z předchozích čísel (38, 40, 41, 42). Autor poukazuje na to, že požadavek cvičit jezdeckto pro válku jako zbraň palebné mohutnosti je od světové války plně uplatňován. Vyslovuje však pochybnosti, že by výcvik koně mohl být nějak zvlášť zjednodušen, nemá-li trpět jeho výkonnost. Mínění, že pro užití v uzavřených tvarech v boji koňmo je potřebí dokonalejšího výcviku koně než dnes, považuje za pochybné, neboť je tomu zrovna naopak. Je mnohem nesnadnější připravit koně k samostatným úkonům než k použití v šiku. Kůň musí být daleko lépe přiježděn, má-li ho být použito v malých skupinách nebo jednotlivě v terénu.

Má-li být zjednodušen výcvik koně a jezdců, nelze to provést škrtnutím některých částí z předpisu, neboť ten tvoří logický celek, který není radno rušit. Zdá se, že jednou z příčin volání po zjednodušení je také nedostatek učitelů-dresurních jezdců a ten tím ovšem odstraněn nebude.

Deutsche Wehr, roč. IV (1931).

Deutsche Wehr v čísle 8, str. 193 přináší článek generála Flecka „Heeres-kavallerie und Infanterie-Aufklärung“. Autor dovozuje, že moderní způsob boje vyžaduje, aby pěchota byla cvičena ve vyhledávání zpráv stejně intenzivně, jako je tomu se střeleckým výcvikem u jezdeckta.

Po zkušenostech ze světové války bude zřídka kdy účelné, aby armádní jezdeckto působilo před frontou armády. Jeho úkoly budou zpravidla na volném křídle. Jako důkaz uvádí použití německého jezdeckta v roce 1914 na západní frontě. Jezdecké sbory byly rovnoměrně rozděleny po celé šířce fronty, místo aby byla seskupena masa jezdeckta na obchvatném křídle v duchu Schlieffenova plánu. Potřebné vyšší jednotky mohly být vzaty pro ten účel ze středu fronty, kde jim pro přílišnou blízkost nepřítele chyběl potřebný prostor k rozvinutí zvědné činnosti. Pro vyhledávání zpráv bylo by zde stačilo jezdeckto vyšších jednotek, jak to předvidá i německý polní řád.

Na konec uvádí dva příklady, jak má pěchota organisovat cvičení ve vyhledávání zpráv.

Číslo 15 na straně 392 přináší článek „Eigenschaften von gepanzerten Kraftfahrzeugen“, v kterém mjr. v. Faber uvažuje o rozvoji obrněných motorových vozidel a uvádí podstatné vlastnosti tanků a obrněných automobilů.

OA. bylo na evropských bojištích za světové války velmi málo používáno, a proto je nedostatek zkušeností. S rozvojem obranných prostředků přichází neustále do popředí potřeba učinit je schopnými pohybu mimo cesty, aby jich mohlo být využito tak, jak to vzhledem k vysoké ceně je nutno. V tom směru považuje naše Škodovy OA. a šestikolové Tatry za vedoucí. Pokládá za nutné doplnit jednotky OA. vozy úplně nezávislými na cestách, které by vlastně prováděly průzkum pod ochranou těžkých vozů silničních. Rychlost OA. vnucuje jich použití s jezdecktem a proto považuje za účelné dáti je již v míru jezdecké divisi. Hodí se k provádění rychlého průzkumu k doplnění činnosti letecké, ale jejich působnost je omezena pouhým zjištěním čelních částí nepřítele. S výhodou jest jich používáno k ochraně boků jezdeckta, s předvoji nebo zadními voji a k útočným akcím do boku i do týlu nepřítele. V budoucnu nutno počítat i s hromadnými akcemi těchto jednotek.

V čísle 16 na straně 422 pojednává mjr. v. Faber o eskadroně obrněných automobilů. Všeobecný názor, jaké úkoly lze svěřit obrněným automobilům, je celkem jednotný ve všech státech, ale chybějí válečné zkušenosti, které by ujasnily názor na složení jednotek obrněných automobilů, neboť vlastnosti jednotlivého vzoru k tomu nestačí. Velmi často jsou obrněné automobily nasazovány podle technických vlastností materiálu, jež jsou mnohdy i překročeny nebo vedou k jeho opotřebování a vyčerpání posádky, ne-li ke ztrátám velmi drahého materiálu. Účelné použití není tedy v maximu výkonu. nýbrž naopak v omezeném použití.

Od obrněných automobilů se vyžaduje, aby měly velkou rychlost, mohly jeti terénem, měly velkou palebnou sílu a byly chráněny dostatečně silným pancířem. Dosud se však nepodařilo sloučiti všechny tyto vlastnosti v jednom voze a proto je nutno sestavovat jednotky obrněných automobilů z různých vozů, různých vlastností. Lehkým vozům, které mohou jeti terénem, případnou úkoly obdobné úkolům jezdeckých hlídek, kdežto těžké vozy silně pancéřované a mocně vyzbrojené znamenají průraznou sílu a oporu malých vozidel ve chvíli, kdy se srazí s nepřítelem. Druhý těžký materiál si drží veliteli v ruce, aby jím hledal rozhodnutí, a nevydává jej předčasně.

Malé vozy musí být četné a proto laciné a primitivní, kdežto těžké vozy, které nebudou na pásech, mají být poslední vymožeností techniky; tyto mají soustředit zejména rychlost a palebnou sílu, ony se musí vyznačovat lehkostí.

Motor malých vozů musí být tak silný, aby umožnil zatížení pancířem a aby neztratily schopnost pohybu terénem. Takové lehké vozy lze získati z běžně používaných vozidel odstraněním různých karoserií a vhodným zamontováním zbraně bez větších potíží; ovšem motor bude pro vyslovený požadavek zpravidla slabý.

Těžké vozy nelze improvizovat. Československo v tom směru vede v konstrukci moderních obrněných automobilů.

Pro složení eskadrony obrněných automobilů doporučuje autor toto učlenění: 3 čtyři každou po dvou těžkých vozech s dělem 37 cm a s těžkým kulometem a o třech lehkých polopancéřových vozech s lehkým kulometem. K tomu velitelská četa motocyklů o 1 těžkém a o 3 lehkých vozech s potřebnou radiotelegrafní výzbrojí a skupinou pro spojení. Celkem 42 vozů, 116 osob.

Číslo 19 na straně 513 přináší zprávu o účasti jezdců německé armády v mezinárodní soutěži v Římě, kde po prvé po válce němečtí důstojníci soutěžili s Itálií a Francií. Výsledky tam dosažené jsou velmi pěkné, mezi jinými prvními cenami získali němečtí jezdci zlatý pohár Mussoliniho a mnoho velmi čestných umístění. T.

Bulletin belge, duben 1931. — Revue technique.

La Cavalerie et son instruction équestre (škpt. Ougardin).

Po krátkém úvodu, v němž autor zdůrazňuje a odůvodňuje nutnost dobrého výcviku v jízdě na koni, popisuje v první části zásady základního jezdeckého výcviku, který rozděluje na dvě údobí:

1. Návčik sedu, o němž pojednává ve zvláštní kapitole, kde rozbírá pohyb koňského těla při pohybu koně a vliv tohoto pohybu na pohyb jezdce, z čehož vyvozuje charakteristiku správného sedu. Návčik sedu pokládá za základ jezdeckého výcviku; jestliže jeho důležitost byla dřívějšími předpisy zneužívána, jest nyníjšími vyzvednuta nařízení, že se mu má věnovati 25—30 cvičení v jízdárně, nejprve na stejném koni, pak na různých koních a konečně v terénu. Případné prostocviky nezavrhne, ale zdůrazňuje, že jezdec se může vycvičiti jen v jízdárně, v sedle, při jízdě třemi základními rychlostmi (krok, klus, cval) a bez otěží.

2. Výcvik ve vedení koně, při čemž jest přihlížeti také k vlastnostem koně, neboť ne všichni stejně reagují na pobídky. Vedení koně je v podstatě výcvik ve změně směru a rychlosti. Nejprve cvičíme přechody do různých rychlostí. Zná-li jezdec používatí pobídky, jest přikročiti k návčiku skoku. Výcvik ve vedení koně dokončiti jízdou na dlouhých, přímých liniích.

Obě údobí výcviku vyžadují 3 měsíce — každé 6 neděl. Pak možno přikročiti k bojovému výcviku.

Další kapitolu věnuje výcvikové metodě, kde klade určitou váhu na psychologickou stránku výcviku; je třeba získat důvěru nováčka voltigeováním, snažiti se, aby jízdárna byla proň potěšením, působiti na sebelásku jezdců, avšak vyhýbat se urážlivým a jízlivým poznámkám (!).

Varuje před znásilňováním výcviku v této době svalového přizpůsobení, poněvadž tím je znehodnocen výcvik celého ročníku, poněvadž je postaven na špatný základ.

V druhé části probírá hlavní zásady jezdeckých výcvikových předpisů a ukázky sedu od roku 1830 až do nedávného vydání nejnovějšího předpisu (v roce 1930), jehož hlavní zásady byly uvedeny v první části, a který také byl podnětem k sepsání tohoto článku.

Mjr. F.

Cavalry Journal, vol. (1931), No 80, duben—červen. (Anglický.)

Jezdectvo v zákopech.

Generálmajor Pitman líčí posiční válku v lednu a únoru 1915 v okolí Ypres. Je to první použití angl. jezdeckta jako pěchoty za války. Bojů se zúčastnily postupně 2. a 3. jezd. divise.

Filipoimen, poslední z řeckých generálů.

Generál Tuller podává stručný přehled politické a vojenské situace starého Řecka v 3. a 2. stol. před Kristem. Filipinoimen stál v čele achajského spolku. Vyznamenal se v mnohých bitvách, z nichž nejznámější je bitva u Mantiny, kde na hlavu porazil spartského tyrana Machanida. V r. 183 před Kr. byl otráven.

Důležitá a zajímavá je jeho činnost jako vojenského organisátora a cvičitele. Mimo jiné vydal nařízení o výcviku jezdeckta. Způsob tohoto výcviku se neliší podstatně od nynějších metod. Začínal individuálním výcvikem jednotlivce, pokračoval v provádění společných pohybů a končil bojovým výcvikem. Výcvikové období končilo velkým cvičením jezdeckta na způsob našich manévrů.

Napoleonské jezdeckto a jeho vůdcové. Cpt. Sheppard.

V tomto článku, jako pokračování dřívějších, je životopis maršála Murata. Ze 26 maršálů 1. císařství vyšlo jich z jezdeckta 8. Murat, nar. 1767, syn hostinského, byl určen pro kněžské povolání. Utekl však ze semináře a vstoupil k jízdným myslivcům. Jako nadšený přívrženec revoluce vyznamenal se v revolučních pútkách a odešel s Bonapartem do Italie jako jeho pobočník. Zde vykonával důležité diplomatické a kurýrní služby a bojoval jako velitel polní brigády u Rivoli a na Tagliamentu. Největších úspěchů dobyl v Egyptě, kde se stal brigádním a po bitvě u Abukiru divísním generálem. Po návratu do Francie rozebral radu 500 a byl odměněn rukou Napoleonovy sestry, Caroliny. Po Marengu hrnuly se naň nové pocity a úřady. Stal se maršálem, velkoadmirálem, voj. velitelem Paříže atd.

Vyznamenal se u Ulmu a u Slavkova.

V r. 1806 je jmenován velkovévodou z Bergu. Jako velitel arm. zál. jezdeckta přispěl značně k úspěchům u Jeny, Jilového a Friedlandu.

V r. 1808 potlačil vzpouru ve Španělsku a stal se později králem obou Sicílií. Roku 1812 byl znovu povolán jako velitel jezdeckta velké armády. Toto jezdeckto mělo 36.000 koní a 132 děl. S počátku bojoval úspěšně, ale po bitvě u Winkova začala hvězda jeho válečného štěstí hasnout.

Po odchodu Napoleona od armády z Ruska stal se velitelem celé armády, ale přenechal ji brzo princovi Evženovi a odjel do Neapole. V r. 1813 znovu bojoval u Drážďan a u Lipska. Po Napoleonově neúspěchu odvrátil se od něho, a aby zachránil neapolskou korunu, spojil se s jeho nepřáteli, kteří jej však brzy opustili. Zatím se Napoleon vrátil z Elby a Murat vypověděl zbrkle válku Rakousku. Byl však poražen a později, když chtěl s 250 muži znovu dobýt svého království, byl zajat a zastřelen.

Tak skončil jeden z nejjudatnějších generálů Napoleonových, skvělý jezdec zjevem i činy. Ačkoli pocházel z nízkého rodu, byl gentlemanem každým coulem a choval se opravdu královsky. Nebyl geniálním vojevůdcem, ale jako velitel jezdeckta dovedl vždy zasáhnout v pravý čas a na pravém místě. Byl jedinečným v svých výkonech zvědných a při pronásledování.

The Cavalry Journal. — 1931, čís. 3 a 4, březen—duben. (Americký.)

Jezdecktvo v přítomnosti a budoucnosti. Mjr. Surles.

Předválečná taktika jezdecktva je úplně změněna. Je třeba přizpůsobit jezdecktvo novým podmínkám boje, hlavně vzhledem k mechanisaci bojových prostředků. Jezdecktvo má prozatím velkou výhodu jak před pěšákem, tak i před mechanickými prostředky, která záleží jednak v rychlosti, jednak v neomezeném využití této rychlosti v terénu. Autor se pak zmiňuje o organizaci amerického jezdecktva, o jeho nynějších nedostatkách a event. nápravách. Na př. doporučuje nahradit jezdecké zásobovací kolony, tažené mezký, rychlejšími koňmi a lehčími vozy a podle povahy terénu i automobily. Nynější pojítka jsou nedostatečná a dala by se zlepšiti zavedením radiofonie a radiotelegrafie, tak jak jich užívají obchodní společnosti a jichž zdokonalení vojenskými dílnami lze očekávat v nejbližší době.

Je třeba zvýšiti palebnou sílu jezdeckých oddílů dostatečným počtem kulometů. Navrhl pro jezdecký pluk 64 lehkých kulometů a těžké kulometry velké ráže i doprovoďné dělostřelectvo.

Letectvo a obrněné automobily převzaly některé úkoly dříve jen jezdecktvem prováděné a proto třeba při použití jezdecktva využití hlavně jeho pohyblivosti.

Příprava koní pro závody. Gen. Short.

Autor se nejdříve zmiňuje o jednotlivých částech výstroje závodního koně: podkopy, sedlo, uzda, bandáže. Potom pojednává obšírně o dosažení a udržení kondice koně. Účelně zařízená stáj, stálá péče o hygienu a dietu, volba potravy a regulování doby krmení, výcvik.

Výcvik v nepříznivém míření s kulometem — ve světnici. Npor. Schaefer.

Popis metody výcviku a praktické příklady.

Průmysl a národní obrana. Gen. mjr. Moseley.

Pokračování z února. Autor uvádí návrh plánu pro mobilisaci průmyslu a zdůrazňuje nutnost těsné spolupráce ministerstva války s ostatními obory státní správy.

Americká vojska v Číně. — Jejich úloha. Kpt. Cope.

Popisuje boxerské povstání v l. 1900 až 1902 a zakročení velmocí. Americké oddíly jsou v Číně podle ujednání z r. 1902 a mají za úkol udržovati volnou železniční trať z Pekingu k moři.

H.

Různé zprávy.

Obrněné vozy u amerického jezdecktva. Každá jezdecká divise má 12 automobilizovaných kulometů (obrněných vozů), určených zejména pro spojovací jízdy a převědy podél hlavních silnic. Jejich ochrana proti palbě dělostřelectva a přepaďům záleží spíše v rychlosti a pohyblivosti než v silném pancéřování. Chassis se srovnává s běžnými továrními typy, aby bylo možné rychlé rozmnožení.

Zatím jsou dva typy: lehký T 1 (1135 kg, motor o 140 HP, 6válcový, maximální rychlost 65 km, posádka 3 muži (1 řidič), 2 kulometry, z nich 1 protiletadlový, akční radius 250 km, 50.000 nábojů. Pancéřování do výše obličejové posádky, vršek odkrytý; lehký T 2 (2500

kg, motor La-Salle o 60 HP, osmiválcový, maximální rychlost 72 km, posádka 4 muži, 1 kulomet a 1 kulometná pistole nebo 35 mm dělo, sklápěcí obrněný vršek, celková výška 1.80 m, ostatně jako T 1).

Ztráty koňstva ve válce. Podle zprávy plukovníka-zvěrolékaře Hugiera v časopise „Vie agricole“ měla Francie v roce 1914 ve vojsku 175.000 koní a mezků; při vypuknutí války vzrostl tento počet rekvisicemi na 955.000. V roce 1916 bylo ve službě 1.163.500 kusů. Celkové ztráty v celé válce činily 1.140.000 kusů. 268.136 koní bylo raněno střelami.